

да збрѣчка лице-то ти, да прѣгмне тѣло-то ти, да ти отслаби жилы-ты и ставы-ты, да прѣсуши въ сѣрдце-то ти извера на радость-тѣ, да та направи ва да ненавидишь настоящее-то и да ся страхуваши отъ бѣдѣще-то, да чя постави безчювствителенъ на сичко, освѣтъ на болѣсть-тѣ.

Това врѣмя, струва ти ся, дълго. Увы! Излѣганъ си, сыне мой; то върви твърдъ скоро, и ето че пристига: онова, кое-то дохожда толкова бързо не е далечъ отъ тебе, и настоящее-то, кое-то бѣга е много далечъ отъ тебе; защото, то ся изгубва въ самѣ-тѣ минутѣ, додѣто ные говоримъ и не ся заврѣща веке. Не надявай ся прочее никога, сыне мой, въ настоящее-то, нѣ ся дръжъ добръ у трудныя и тѣсенъ пѣтъ на добродѣтель-тѣ; приготи си чрѣзъ чистѣ-тѣ съвѣсть, добры-ты нравы и любовь-тѣ камъ правдѣ-тѣ, едно мѣсто у блаженно-то прѣбываніе на мира.

(Фенелонъ).

8. СМЪРТЬ-ТА

Сичкы ные чтомъ ся родимъ и смърть-та намѣря си въ насъ мѣсто. Сякашъ че сме ссукали, още въ майчинѣ-тѣ утробѣ единъ медленнѣ (забавна) отравѣ, съ коѣ-то дохождаме на свѣтъ, и коя-то ны обезсилава малко по-малко додѣ ны умори; нѣкого си по-скоро, а нѣкого по-късно. Всякъ день ны прави да умираме, като ни отнеме на всякъ минутѣ единъ малкъ часть отъ живота, и успава ны да достигнемъ единъ кракъ по-напрѣдъ